

Brief aan Luis de Santangel, 15 februari 1493

Mijnheer,

Aangezien ik weet dat het u zal behagen kennis te nemen van de grote overwinning die God mij op mijn reis heeft gegeven, schrijf ik u, zodat u weet hoe ik in drieëndertig dagen met de vloot die Hunne Majesteiten ons hebben gegeven, naar de West voer, waar ik veel dichtbevolkte eilanden vond. Deze heb ik alle in de naam van de Katholieke Koningen in bezit genomen.

Aan het eerste eiland dat ik vond gaf ik de naam San Salvador ter herdenking aan God onze Heer die ons dit alles zo grootmoedig heeft geschonken. De indianen noemen het Guanahaní. Aan het tweede gaf ik de naam Santa Maria de la Concepción, aan het derde Fernandina, aan het vierde Isabella, aan het vijfde Juana en zo gaf ik aan elk eiland een nieuwe naam.

Toen ik het eiland Juana bereikte, volgde ik de kust naar het westen en ik vond het zo groot dat ik dacht dat dit het vasteland was en dus de provincie Cathay. Omdat ik er geen steden aantrof, behalve dorpjes met voor mij onverstanebare inwoners, liet ik dit alles achter en voer ik verder in de hoop grote steden te vinden. Ik besloot twee mannen landinwaarts te sturen om uit te zoeken of hier een koning heerste of dat er grote steden waren. Ze liepen drie dagen en vonden talloze nederzettingen en mensen, maar niets dat op een bestuur leek. Daarom kwamen zij terug.

Ik was het een en ander te weten gekomen van andere Indianen die wij al hadden gevangen genomen. Maar omdat deze kust bij een eiland bleek te horen, volgde ik de kust tot waar ze ophoudt. Vanaf die kaap zag ik in het oosten een ander eiland liggen dat ik de naam Hispaniola gaf. Overal lagen eilanden, het ene nog vruchtbaarder dan het andere, maar dit

eiland was zeer vruchtbaar. Er zijn veel kusthavens en veel rivieren, zulke mooie en grote dat het een wonder is. Het land is hoog met veel bergketens en hoge pieken. Deze bergen zijn erg mooi, alle begaanbaar, vol verschillende soorten bomen die zo hoog zijn dat ze tot de hemel lijken te reiken. Ik heb het idee dat ze hun bladeren nooit verliezen; ze waren zo groen en mooi als ze in Spanje in de meimaand zijn. Ze stonden in bloei en droegen vruchten. De nachtegaal en andere vogeltjes zongen talloze melodieën, midden in de maand november. Er zijn zes of zeven soorten palmen, wonderbaarlijk om te zien, zo verschillend en mooi zijn ze, evenals andere bomen, vruchten en kruiden. Er zijn veel dennenbossen en zeer grote velden, duizenden soorten vogels en zeer uiteenlopende vruchten. In dit land zijn er veel metaalmijnen en zoveel mensen dat ze niet te tellen zijn.

Hispaniola is een wonder: bergketens, pieken, vlakten, velden en prachtig, vruchtbaar land om te planten en te zaaien, geschikt om allerlei vee te fokken en gebouwen, dorpen en steden te bouwen. Er zijn grote rivieren waarvan de meeste goud aanvoeren. Op dit eiland zijn er veel specerijen en grote mijnen met goud en andere metalen.

De bewoners van dit eiland gaan ongekleed, evenals die van alle andere eilanden die ik gevonden heb en waarover ik heb gehoord, zowel mannen als vrouwen, zoals ze door hun moeder zijn geboort, hoewel sommige vrouwen een enkel plekje bedekken met een blad of een lap katoen. Ze hebben geen ijzer of staal, geen wapens en ze zijn daar ook niet voor geschapen, niet omdat ze niet zouden kunnen vechten of geen goede lichaamsbouw hebben, maar omdat ze erg angstig zijn. Ze hebben geen andere wapens dan rietpluimen, waaraan ze aan het

uiteinde een scherpe houten punt bevestigen, maar ze durven ze niet gebruiken.

Als ze zich veilig voelen en hun angst overwinnen, zijn ze volstrekt eerlijk en vrijgevig, je kunt het haast niet geloven. Wie iets van hen wil hebben krijgt nooit nee als antwoord. Ze zullen juist eerder iemand iets aanbieden en ze geven zoveel liefde als hun hart maar kan. Of het nu iets waardevols is of iets van weinig waarde, ze ruilen het met groot gemak tegen wat voor kleinigheid dan ook. Ik heb mijn manschappen verboden hun waardeloze dingen te geven, zoals scherven aardewerk, stukken gebroken glas en kapotte gespen, ook al zijn dat in hun ogen de grootste kostbaarheden ter wereld. Zelfs stukken van gebroken pijpenstelen namen de onnozelen in ontvangst en ze gaven in ruil daarvoor wat ze hadden. Dat leek me niet goed en ik verbood het. Ik gaf ze gul allerlei dingen die ik bij me had zodat ze mij goed gezind zouden zijn. Zo zullen ze bovendien christenen worden en geneigd zijn zich te onderwerpen aan onze Hoogheden en de Spaanse natie. Nu kunnen ze ons helpen door ons de dingen te geven die ze in overvloed hebben en die voor ons noodzakelijk zijn. Ze kennen in het geheel geen sekten of afgoderij, maar geloven dat hogere krachten zich in de hemel bevinden. Ze geloofden in alle ernst dat ik met mijn schepen en mensen uit de hemel afkomstig was en in die overtuiging ontvingen ze mij toen ze hun angst hadden overwonnen. Ze hebben nog nooit geklede mensen en schepen zoals de onze gezien.

Op alle eilanden hebben ze kano's die als een roeiboot worden gebruikt, grote en kleine. Ze zijn niet zo breed, want ze zijn uit één stuk hout gemaakt. Ze varen ermee langs al die talloze eilanden waar ze hun koopwaar verhandelen. In sommige kano's heb ik zelfs zeventig of tachtig mensen gezien, ieder met zijn eigen roeiriem.

Aan de westkant liggen nog twee provincies die ik niet bezocht heb. Een van deze heet Auan, waar mensen met staarten leven.

Op het eiland Hispaniola heb ik een groot dorp in bezit genomen dat ik de naam Villa de Navidad heb gegeven, waar veel handel mogelijk is en waar we grote winsten kunnen maken. De ligging van dit eiland is zo geschikt omdat het in het gebied van de goudmijnen ligt en zich op een gunstige afstand van zowel het vasteland als van het eiland van de Grote Khan bevindt. Ik heb een versterkte vesting laten bouwen en ik heb voldoende manschappen achtergelaten alsmede wapens, geschut en proviand voor meer dan een jaar. Mijn vriendschap met de koning van dat land is zodanig dat hij er trots op is mij zijn broeder te noemen. Het eiland kent geen gevaar voor onze mensen als zij het maar weten te regeren.

Tot nu toe heb ik op deze eilanden geen gedrochten aangetroffen zoals velen dachten. De mensen zijn er van een zéér mooie volmaaktheid. Ze zijn niet zwart zoals in Guinea, afgezien van hun steile haar. Ze leven niet waar de zonnestralen het heetst zijn, want de zon heeft daar inderdaad grote kracht. Op deze eilanden, waar hoge bergen zijn, is het 's winters zeer koud. Ze zijn daaraan gewend en overleven met behulp van vlees dat ze met veel, zeer hete specerijen eten. Monsters heb ik niet aangetroffen noch erover gehoord, behalve op het eiland Caribe. Daar woont volgens de bewoners van de andere eilanden een zeer barbaars volk dat mensenvlees eet. Ze zijn woest vergeleken met de andere laffe volkeren, maar ik vrees hen niet meer dan de anderen.

Ze verzekeren me dat er nog een groter eiland dan Hispaniola is, waar de mensen geen haar hebben. Daar is onbepaald goud aanwezig en van dit eiland en van andere neem ik Indianen mee als bewijs.